

De Postrijder der provincie Limburg

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 27 JANUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

AAN PIUS IX.

Bedrag der vorige lijsten	fr. 1164,10
M ^{me} v ^o Froimont à Tongres	5,00
Un anonyme	5,00
La congrégation de N.-D. à Tongres	50,65
Deux anonymes	10,00
De parochie Overrepen	46,00
Een onbekende uit 's Heeren-Elderen	2,00
M. Massar, pastoor te Vechmaal	50,00
Een onbekende uit Vechmaal	5,00
M. Renkens, pastoor te Hern-St-Hubert	20,00
De parochie van Heur-le-Tixhe	80,00
De heer pastoor en parochianen van Jesseren	51,00
Maria Cox van Membruggen	2,00
M. Roggen, onderwijzer id.	2,50

LISTE DE BILSEN.

M. Neven, doyen à Bilsen	25,00
M. Thewissen, directeur id.	10,00
M. Theunissen, vicair id.	5,00
M. Van Ormelingen, id.	5,00
M. Blesers, id.	5,00
Les chanoinesses du S ^t Sépulchre	20,00
Les pensionnaires	20,00
La famille Withofs	3,50
La servante	0,50
M ^{me} v ^o Rubens	5,00
M. et M ^{me} T. T.	10,00
Une anonyme	10,00
M ^{lle} Gertrude Grinsven	5,00
M. Cielen, curé à Althoeselt	10,00
M. Cavelier, curé à Beverst	15,00
M. Verjans, curé à Eygenbilsen	10,00
M. Thans, curé à Gellik	10,00
M. Truyen, curé à Genck	10,00
M. Cielen, curé à Grand-Spauwen	10,00
M. Henderix, curé à Hoesselt	10,00
M. Schoffelen, vicair id.	10,00
La paroisse de Hoesselt	115,50
M. Thewissen, curé à Petit-Spauwen	10,00
M. Stulens, curé à Martenslinde	15,00
M. Heynen, curé à Mopperdingen	10,00
M. Warnots, curé à Munsterbilsen	10,00
M. Vanderhallen, curé à Sutendaal	20,00
M. Mathieu Cuypers	5,00
Catherine Houben	5,00
Anonyme	2,00
Anonyme	1,00
Anonyme	7,00
M. Luyen, curé à Veldwezelt	12,00
Elisabeth Pruijmen	2,40
M. Roovers, curé à Waltwilder	10,00
M. Gybels, curé à Werm	10,00
Total	1914,15

De toekomst van Paus en Kerk.

De hardnekkige vervolgingen, waarvan de Paus het voorwerp is, worden zoo verre gedreven, dat meer dan een katholiek begint te twifelen over de toekomst van het Pausdom, als gevestigd te Rome, en aldaar zijn vrij gebied oefnende om van daar de katholieke wereld te omvatten.

De aanmoedigende woorden van den H. Vader zelf, die voortdurend den zegespraal der Kerk aankondigt, zijn niet voldoende om den twijfel van velen onzer geloofsgenooten te bedaren.

Wel is waar dat de goddeloosheid te Rome heerscht en woedt, dat zij zich aldaar aan al hare buitensporigheden en wanbedrijven overlevert; dat het liberalisme en vrijmetselarij al hunne pogingen aanwenden om van de hoofdstad van het Christendom de hoofdstad der vrijgeesterij en der revolutie te maken. Wel is waar dat de revolutie maar al te wel den oproep der vrijmetselarij beantwoordt, en dat Rome thans bezet is door de zwermen der Mazzinisten, Garibaldisten en Internationalisten.

Maar zal daaruit niet volgen, dat Rome welhaast het toneel zal worden van een schrikbewind; dat daar eene revolutie zal en moet uitersten; dat de kloosterplunderingen, het infaam beheer, de goddelooze aanhitsingen van het Piemonteesch gouvernement, wanneer dit al omverre geworpen zijn, zullen worden opgevolgd door een drama van moorden, plunderingen en brandstichtingen?

Aan dit alles moeten wij ons verwachten. De goddelooze haat der revolutie tegen de Kerk, waarvan zij de loocheningis, en welke verwoesting zij bewerkt, zal zwoegen totdat er van het aloude katholiek Rome geen steen meer zal overblijven.

Dit is haar luid verklaard plan; en de uiterste radicalen verschillen deswege slechts met de doctrinaire liberalen in de middelen van uitvoering.

Rome, middelpunt van het Christendom, is dan ook het bijzonderste slagveld in dien oorlog, welke Belial aan God, zijne wetten en zijne Kerk levert.

De helse machten denken dat eens Rome afgeschapt, de onthoofde Kerk zal vallen.

Maar de geschiedenis bewijst en het geloof leert ons dat al die verwoestingen, die goddeloosheden verre van het Pausdom en de Kerk te vernietigen, haar integendeel nog zullen versterken.

De stichter der katholieke kerk zelf heeft voorzeggd dat deze voortdurend zal vervolgd worden, dat haar in den loop der eeuwen de haat der wereld, het zwaard, de folteringen te verwachten zouden staan, maar dat zij eeuwig zou zijn, en de poorten der hel nooit over haar, noch over haren grondsteen Petrus, zou vermogen.

Het is de eerste maal niet, dat het Rome der Pauzen, aan het zwaard, de vlam en de plundering zou ten prooi geleverd worden.

De eerste maal niet, dat de Pauzen gevangen of bannelingen zouden zijn, gefolterd door de machtigen der aarde.

De eerste maal niet, dat al de monden der ketterij en der goddeloosheid al de beleedigingen van hunnen helschen haat op het Rome der Pauzen losbraken.

Er bestaat geene stad in de wereld, waar het christendom zoo vervolgd is geweest, waar het bloed der christenen zoo overvloedig heeft gestroomd, waar de Pauzen zulke reeks van martelaren hebben opgeleverd als Rome.

En toch is Rome de stad der Pauzen, de hoofdstad der katholieke wereld gebleven; hare vijanden en volgers zijn met hunne heerschappijen in het stof der eeuwen verdwenen, en Rome bleef de eeuwige stad.

De verbannen Pauzen zijn er met roem teruggekeerd, de verwoestingen zijn hersteld, het recht heeft overwonnen, de Kerk heeft gezegespraald!

Het verledene is het zekerste onderpand van het tegenwoordige en de toekomst. Wat achtien eeuwen, verenigd, niet konden uitwerken, zal de negentiende ook niet kunnen.

Landen en volken zijn van de Kerk afgevalen, doch andere landen en volken hebben zich bij haar aangesloten, Rome alleen, ofschoon meermaals beproefd, meermaals diep geschokt, is te allen tijde getrouw gebleven.

Onze oogen, welke slechts eenen korten tijd eenen zeer beperkten gezichtcinder kunnen aanschouwen, kunnen de oneindige uitgestrektheid der bestemmingen van Kerk en Pausdom niet bereiken; maar wij bezitten licht genoeg, om met geloof en betrouwen de toekomst der Kerk te gemoet te zien.

En wij weten, door het woord der waarheid, dat die bestemming eeuwig is, en dat de plannen harer vijanden ten slotte zullen vrijdeld worden.

Het banket door de maatschappij Emulation te Brussel, den afgestelden ministers aange-

boden, heeft eergisteren plaats gehad. Niet alleen de vroegere ministers, maar zelfs van de tegenwoordige waren aanwezig. MM. Malou, Delcour en d'Aspremont waren belet geworden bij het feest tegenwoordig te zijn. Graaf de Liedekerke dronk aan den koning en daarna aan de leden van het kabinet d'Anethan. M. Woeste, dronk aan de tegenwoordige ministers. Verder voerden het woord MM. graaf de Theux, Kervyn en Jacobs. Het feest was prachtig.

Runderpest.

De runderpest heeft zich sedert eenige weken op nieuw in België vertoond. Alle verstandige koppen der veeartsenij school zijn weer bijeen gekomen en na lang gerasioneerd en gederasonneerd te hebben, zijn zij ten akkoord gekomen om alle besmette dieren te doen afsteken.

Dat is een heel kort en heel eenvoudig remedie. Het is maar jammer dat de wetenschap daarmee zoo weinig voortgang doet.

Wil men de ziekte meester worden dan is het noodig dezelve te studeeren, haren voortgang na te speuren en de heel- en geneeskundige middelen toe te passen om ze af te weren.

Maar indien men zich bepaalt met het zieke beest af te maken en het zoo diep mogelijk onder den grond te stoppen, welk middel blijft dan aan de wetenschap over om den aard der ziekte te leeren kennen? De zieke beesten afsteken en begraven, dat kan de eerste de beste, en daarvoor is het niet noodig een diploma van veearts of den titel van professor te bezitten. Wil men op zulke wijze voortgaan dan zal men nooit het middel achterhalen om de veepest te bestrijden.

Om doelmatig te werk te gaan moet men de ziekte studeeren, het zieke beest zoeken te genezen en alle daadzaken waarnemen die zich in den loop der ziekte ophoen. Op zulke wijze alleen kan men de runderpest meester worden.

De Kamer.

Zitting van 24 Januari.

M. WOUTERS, secretaris, geeft kennis der aan de Kamer toegezondene stukken.

M. DELEHAYE legt het verslag neder over de door den heer minister op het budget van binnenlandsche zaken aangeboden amendementen.

Op voorstel van den heer baron Kervyn van Volkaarsbeke, legt

M. VAN DER DONCKT het verslag van de commissie der petition neder over de petitie van den

van een plicht geldt, treedt men niet terug. En wie weet het? misschien zijt gij wel bestemd uw vader tot betere inzichten te brengen. Gij zijt wel een ander mensch geworden. Waarom zoude uw vader niet even goed kunnen veranderen?

« Gij hebt altijd gelijk, » zeide Toby droevig.

« Bij gevolg zijt gij niet eens, mijn vriend: binnen eenige dagen vertrekken wij naar Parijs. Maak u voor dit vertrek gereed, en verzamel al uwe krachten, om de zwaarigheden, die gij wellicht zult ondervinden, te overwinnen, en om uw besluit te versterken, voortaan voor God en het goede te leven. Bedenk! dat dit alleen uwe vroegere misslagen kan herstellen.»

Maar verplaatsen wij ons voor 't oogenblik naar Parijs en zien wij wat er van Louvet is geworden na de vlucht van zijnen zoon.

XVII.

Het was, zooals men zich herinneren zal, in een julinaacht van 1850.

De jonge graaf van Orfeuil keerde huiswaarts niet uit de club of een dier woelige bijeenkomsten, waar slechts sprake is van wedrennen, weddenschappen of dobbelspel, maar uit een dier vergaderingen, waar men zijn verstand behoudt en die opgeruimdheid medebrengt, welke de plichtsvulling geeft.

Hij was reeds op de brug des Saints-Pères toen hij een werkman van omstreeks veertig jaar zag aankomen, van een terugstootend uiterlijk, wiens waggelende gang, wanordelijke kleeding en hairen de bewijzen gaven van wan gedrag, hartstochten, ellende en wanhoop.

Deze man maakte zich gereed over de leuning der brug in de Seine te springen.

Door dit voornemen verschrikt, versperde Albert vastberaden de passage, meenende een ongeluk te kunnen voorkomen.

TOBY LOUVET.

(Vervolg.)

—(2)000(2)—

XVI.

De goede pastoor drukte niet zijne gansche gedachte uit: zijne middelen, voorzeker, waren gering, maar hij had eene andere reden; hij wilde die afgedwaalde ziel op het goede pad terugvoeren en dat goede werk berestigen. Nu kan men slechts door nieuwe gewoonten de oude vernietigen en door goede leeringen de indrukken van slechte raadgevingen kracheloos maken. Het was een geheele cursus van practische zedeleer en wel begrepen godsdienst, dien hij doorloopen moest.

Nu eens herinnerde hij den knaap het verleden van zijn vader, dan weder het zwerfende leven, dat hij geleid had, en vroeg hem af, of hij daarin het geluk gevonden had.

« Neen, » antwoordde Toby hem, « want wij waren arm; het grootste geluk bestaat daarin, om rijk te zijn. Dan heeft men alles wat men wil en men geniet, zonder dat men behoeft kwaad te doen.»

« Men geniet, arme jongen; maar de genietingen brengen walging en verzadiging der hartstochten en hante noodlottige gevolgen aan.»

« Maar waar is dan het geluk te vinden? » vroeg Toby verward.

« Waar het is? » daar waar men het het minste ziet. In de opoffering, de toewijding en de berusting.»

« De berusting? » herhaalde Toby; « dat begrijp ik niet.»

« Hoer mij aandachtig aan, daarna zult gij voorzeker begrijpen; »

« De drankkorrel wordt eene aar, de eikel groeit op tot een eik, de regen verfrist de

aarde, de zon verlicht de wereld, de hemellichamen zweven rondom die bollen in een bewonderenswaardig geheel, zonder dat iets die heerlijke harmonie verstoort. Dat komt, omdat God, die ze geschapen heeft, daarin geen hinderpalen ontmoet. Waarom ontmoet gij die in den mensch?

Omdat God hem vrij heeft willen doen zijn en de mensch, door zijne zinnen, zijne hartstochten misleid, van zijne vrijheid misbruik maakt en het geluk aan den schijn en de toekomst aan het tegenwoordige prijs geeft. Wil men dus verstandig handelen op deze aarde en het ware geluk vinden, dan moet men zich met volle onderwerping aan de leiding der Voorzienigheid overgeven. Men smaakt geen wezenlijke rust, geen wezenlijk geluk dan in dien toestand der ziel. God doet ons elk oogenblik het ledige en vergankelijke zien van al hetgeen Hij niet is. Hij is de eenige bron, die nimmer uitdroogt.

« Gij hebt groote mistappen begaan, mijn zoon, doch wie onzer is vlekkeloos? Welnu! het eenige middel om die te herstellen, is, om op het oogenblik, dat men ze inzie, een eenvoudigen blik tot God op te slaan, berouw te hebben en zich aan Hem over te geven en als in eene schuilplaats ontoegankelijk voor den vijand. Daarna met zich beter te gedragen en met moed voortschrijden, als ware men niet gevallen. Wanneer men dien weg volgt, is men altijd gerust altijd gelukkig, wat er ook moege gebeuren. Wij moeten derhalve leven van dag op dag, van uur op uur, zonder zorgen, zonder verlangen, zonder bezorgdheid, zonder vrees. Wij moeten ons aan God overgeven met dat volmaakte vertrouwen, dat Hij ons vordert. Wanneer Hij ons bezoekt, is het dewijl Hij ziet, dat zulks ons noodzakelijk is; wij moeten ons met erkentelijkheid onderwerpen en vooral eerbiedigen, wat Hij ons overzendt, en ons niet bovenmate beangstigen over onze onwaardigheid. Zoodra wij Hem toebehooren, overlaadt Hij ons met zielerust en vertrouw-

ting. Alles wat zich derhalve zamen in deze drie woorden van het gebed des Zaligmakers: *Fiat voluntas tua!* (Uw wil geschiede!)

Soortgelijke gesprekken werden dikwerf gevoerd, nu eens over het eene dan over het andere onderwerp en van lieverlede werd Toby in de grondbeginselen der deugd bevestigd. Toen de brave pastoor hem geheel veranderd achtte, kondigde hij zijn leerling zijn ophanden afreizen naar Parijs mede.

« Naar Parijs! » sprak Toby met eene verbazig gemengd met onstelstenis.

Hij had zich gewend aan die rustige en stille levenswijze en begreep niet, waarom de grijsaard die zoo goed en zoo verstandig was, hem wilde terugvoeren in die hel, waaruit hij was voortgekomen, hem terugwerpen op het gloeiende plaaveisel van die zoo gevaarlijke hoofdstad, of hem terugbrengen onder de woeste heerschappij van een aan den drank overgegeven vader, en hij waagde dienaangaande eenige schroomvallige aanmerkingen.

« Ik ben thans groot en sterk, » zeide hij, « mejufvrouw Veronica wordt minder vlug en gij zelf zijt reeds hoog bejaard; ik kan door in den tuin en het huis voor u te werken, u een gedeelte teruggeven van hetgeen gij voor mij gedaan hebt. Zijt gij niet mijn ware vader? Ach! laat mij toch altijd bij u blijven!»

« Zeer goed, mijn vriend!» antwoordde de pastoor, « uwe redeneering komt voort uit een erkentelijk hart en ik zou mij voorzeker hoogst gelukkig achten u bij mij te mogen houden. Maar men mag niet zelfzuchtig wezen. Raadpleeg uw geweten. Hebt gij geene andere plichten te vervullen? Uwe moeder...»

« Dat is waar, mijne moeder leeft en beweest nog het verlies van een ondankbaren zoon... Maar mijn vader...»

« Welnu! gij zijt aan die ongelukkige moeder uwe hulp verschuldigd! Als het de vervulling